

Gaar som politimand for at leve som forfatter -

Torben Nielsen har slaaet sig ned i Grumstrup - fortæller om vidunderlige oplevelser i naturen og om kommende skribentvirksomhed

Naar man fra barnsben er blevet oplært til at holde af naturen og det liv, der rører sig d&, og saa senere i sin gerning kommer

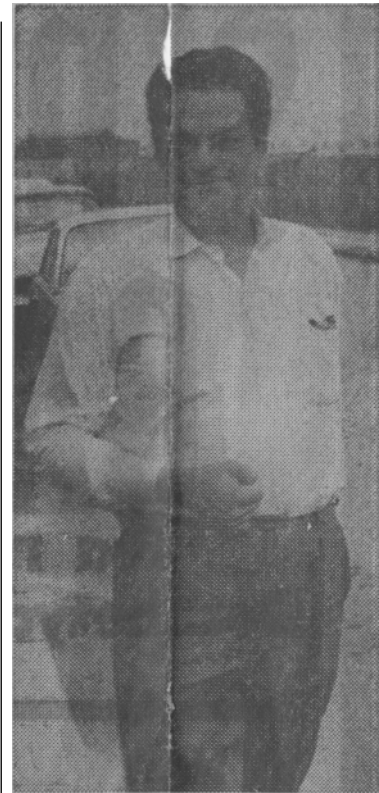
til at beskæftige sig med livets skyggesider og de individer, der bevæger sig rundt paa skraaplaset, er det ikke længere nogen

vittighed, hvis man siger: „Jo mere man lærer mennesker at kende, desto mere kommer man til at holde af dyr". Vi er næsten sikre paa, at vi kan faa karetmagerens søn fra Grumstrup, Torben Nielsen, til at skrive under herpaa.

Man kunne ogsaa have haft en formodning om, at netop han ville have valgt et job, der havde nær tilknytning til naturen. I stedet gik han ind i politiet og begyndte i 1941 at slide fliser og skosaaler paa Søndergade. Løvrigt i en tid, hvor der skete saa mange sære ting, at det ikke altid var lige morsomt at bære politiets uniform. — Endnu mere forbavsende var det, at Torben Nielsen i 1948 flyttede til tikorpset i København, for hvad i alverden ville naturens friske søn i den stenørken?

* Ingen pludselig beslutning

Derimod kan det næppe forbavse nogen, at han nu er vendt tilbage til den jyske muldog er flyttet ind i sit nye hus i Grumstrup. Han har nemlig sagt politigerningen farvel og vil skabe sig en tilværelse som forfatter. En del af drivkraften har han hentet fra sin færd i ren, og at han har beskrevet sine oplevelser med dyr, vakte selv saa fin en kender som forfatteren Svend Fleurons opmærksomhed. At hans iagttagelser som beskrevet i arti-

Torben Nielsen.

lerne ikke er overfladiske eller „romanagtige" betragtninger, fremgaar ogsaa af, at han har faaet adskilligt optaget i „Naturens Verden" og et tilsvarende tidsskrift i Sverige.

— Springet bort fra politigerningen er ikke nogen pludselig beslutning, fortæller Torben Nielsen. Den er modnet gennem de senere aar, efter at Jeg har opdaget, at jeg kan leve af at skrive. Det, jeg helst vil beskæftige mig med i min skribentvirksomhed, er naturen, dyreverdenen og det humoristiske. Dyr er en vidunderlig gave til menneskene. Jeg gaar selv paa jagt, men aldrig med gevær, derimod med filmsapparat og baandoptager. Det har givet mig mange vidunderlige oplevelser.

* Med baandoptager i munden

Af naturen maa jeg være i besiddelse af en vis taalmodighed, som er helt uundværlig, hvis man skal iagttage dyrelivet paa nært hold. Jeg kan nævne, at jeg engang kravlede gennem sneen med en lille baandoptager 4 munden for at optage rævenes parrings/yde, lyde som jeg brugte til en af mine film. Forøvrigt, tilføjer han med et smil, kan jeg sige som en mus, og paa den maade har jeg engang lokket en ræv frem af sit skjul.

En anden pudsig oplevelse drejer sig om en bogfinke. Jeg havde optaget dens sang paa baand, og for sjovs skyld tog jeg en dag ud til samme sted, hængte mikrofonen op i et træ og begyndte at afspille baandet med bogfinken. Og saa dukkede fuglen pludselig op, satte sig paa mikrofonen og undrede sig over, hvorfra bogfinke-sangen kom. Den opførte sig helt tosset, og det saa festligt ud.

* Pindsvinet og katten

— Der var noget med pindsvin? — Ja, vi tog engang et pindsvin, kun nogle faa dage gammel, til os. Det var ikke større end et hønseæg, og vi lagde en spiseplan for ungen, saa vi var sikre paa at holde den i live. Den skulle fodres med en sutflaske hveranden time døgnet rundt, saa der var jo noget arbejde med den. Føden bestod af en blanding af mælk, vand og æg, og det var noget, „Martinus", som vi kaldte pindsvinet, kunne li'. Vi fik et dejligt dyr ud af det. Naar vi saa fjernsyn, lagde Martinus sig til hvile i mit skød med benene i vejret.

Senere fik den naturligvis ogsaa fast føde. Jeg havde købt et dejligt stykke oksekød, som Martinus netop skulle i lag med, da katten Laura dukkede op. Den snappede den ene ende af kødet, og til sidst maatte pindsvinet give op. Men Martinus tog en frygtelig hævn. En dag, Laura laa og missede med øjnene, tog Martinus tilløb og torpederede saa katten med sine pigge. Sikke et spjæt det gav i katten. Naa,

normalt var de nu ret gode venner.

I et halvt aar laa Martinus i dvalet i en kasse med halm ude paa altanen, og det var morsomt at se den vaagne op igen og begynde at røre paa sig. Den var temmelig krasbørstig en tid efter vinterhvilen, og nu har den lydt naturens kalden og er forsvundet ved mosen bag vort hus i Grumstrup. Til gengæld har vi faaet to andre pindsvin fra et par fynske damer, som havde fodret dem med bl. a. flødechokolade og vindruer. Vi har faaet dem vænnet til mere naturlig føde, og snart skal hunnen føde unger. Det bliver spændende. Joh, der sker mange festlige ting i naturen, naar bare man har øje for det, siger Torben Nielsen begejstret.

* Kriminalroman i ekspresfart

— De skriver ogsaa kriminalting?

— Ja, og rent ubevidst har det maaske paa dette felt betydet noget, at jeg har været politimand. Min første kriminalroman skrev jeg for et københavnsk dagblad. Redaktøren havde bedt mig „modernisere" en kriminalhistorie af Dickens, men inden jeg kom saa langt, spurgte han, om jeg ikke selv ville skrive en kriminalroman. — Det kunne være morsomt, svarede jeg. — OK, svarede redaktøren, den skal begynde paa torsdag. I dag er det tirsdag. Kan jeg faa første afsnit i morgen? Det fik han. Paa det tidspunkt anede jeg ikke selv, hvordan romanen skulle ende, eller hvem der var — nellikemorderen. Senere er det blevet til adskillige kriminal- og andre noveller, og een af dem har været læst op i radioen og ovenikøbet genudsendt. — Nu faar jeg roog tid til for alvor at hellige mig skrivearbejdet. Jeg er godt i gang med en bog om odderen, som jeg har studeret meget grundigt. Ogsaa en anden skønlitterær ting spøger og skal nok blive skrevet, og saa fortsætter jeg naturligvis med mine artikler om livet i naturen. dejligt herude i Grumstrup.

— Og aldrig mere tilbage til politiet?

— Jeg har et aars orlov, siger Torben Nielsen henholdende...

P. N.